

PROP DE VOSALTRES

Vacances i voluntariat

Estimats diocesans:

Són dies de fi de curs escolar. Els alumnes de totes les edats han viscut unes setmanes de gran tensió emocional en enfrontar-se als exàmens de moltes matèries que determinen el resultat de la seva dedicació durant nou mesos. Segur que, com sempre, hi haurà hagut grans alegries i enormes tristeses al veure les notes; cansaments i esperances per les moltes hores a l'aula i preparatius per a les vacances d'estiu. Entreveure el descans és sempre motiu de goig. Passa també als adults —no sols als joves— perquè la publicitat en els diferents mitjans de comunicació permet somiar a milers de ciutadans en una espècie de paradís on s'obliden les rutines diàries i els problemes laborals. Fins i tot s'accepta que altres milers es quedin a casa per falta de recursos.

M'agradaria recordar que ambdós períodes, el del treball i el del descans, són fruit i premi de l'esforç personal i de les disponibilitats familiars. La nostra societat els considera com un dret conquerit després de moltes dècades de reivindicacions, però els hauríem d'aprofitar com una oportunitat per compartir amb altra gent els millors aspectes de les dues situacions i mantenir el desig que tothom ho pugui aconseguir.

Tot això em porta a agrair a tants voluntaris que, amb les seves tasques, fan possible la felicitat aliena. Ho vull concretar en els joves que dediquen el seu temps al servei de nens i adolescents durant tot l'any en els centres de lleure en col·legis i par-

ròquies. I, sobretot, quan lliuren part del seu descans estiuenc a acompanyar-los en colònies i campaments per completar la seva formació personal. Perquè no es tracta només de dedicar temps com un monitor voluntari, sinó de participar en processos educatius que promoguin actituds de respecte i solidaritat per al demà, una disposició digna d'elogi per part de tothom i un compromís d'ampliar aquest radi d'acció a molts més grups i col·lectius de la nostra societat.

Em sembla convenient no caure en un dels dos extrems de la disponibilitat dels joves voluntaris: l'adulació exagerada per la seva tasca o el lament per una joventut mancada de principis. Caldrà buscar el punt mitjà o l'equilibri entre les dues actituds. Els adults, i la societat en general, estem obligats a reconèixer aquest treball juvenil i no podem esgotar el nostre discurs en queixes sobre l'individualisme i l'hedonisme de gran part dels joves; neces-

sitem crear un ambient favorable al servei, a la gratuïtat, a la solidaritat, i aquest objectiu ha de ser present en els mitjans de comunicació, en els discursos i en les homilies, en les propostes familiars i en els centres educatius, en la publicitat i en la lectura àmplia i assossegada. Em va sorprendre la rapidesa amb què es va acceptar el canvi de mentalitat respecte al tabac i als llocs on es permetia fumar. El canvi del signe de les coses és una realitat que, si millora la salut corporal o ambiental, l'ésser humà no en pot prescindir. Ha de lluitar per aconseguir-ho. I encara més si es refereix a l'àmbit de les emocions, de les conviccions

i de la justícia social.

Fer costat a persones, promoure espais, generar processos educatius és un deure de tots els qui pensem a millorar el nostre món. Impressiona molt assistir a l'aniversari d'un centre d'educació en el lleure: rostres alegres, satisfacció pel treball en equip, gratitud per la dedicació de les generacions anteriors, felicitat en els més petits. Aquest és el camí.

Reconec que l'actitud de servei és universal, però els cristians la tenim com un mandat que neix de les paraules i els gestos de Jesús de Natzaret. Cal fomentar les coses positives entre els nostres joves i ajudar a rebutjar l'individualisme, l'egoisme i la despreocupació.

Amb el meu afecte i benedicció.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

CURS IREL 2024/25
"Establint ponts entre la Fe i la Cultura"

FORMACIÓ PERMANENT
Grau i Màster universitari, vesperal, en Ciències religioses amb reconeixement civil

CURSOS I SEMINARIS
CICLE DE CONFERÈNCIES
DECA

IREL
C/Carmany, 84 - 22004 Lleida
973 28 15 38
irelleida@gmail.com
www.irelleida.com
facebook.com/irelleida

NOTÍCIES

A punt el nou curs 2024-2025 a l'IREL

L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) ja té a punt la seva oferta formativa per al proper curs 2024-2025, que inclou els estudis universitaris de Grau i el Màster en Ciències Religioses, reconeguts civilment.

Un any més, també s'ha preparat un atractiu cicle de conferències, que enguany tindrà com a títol «La transcendència avui».

La lliçó inaugural del cicle anirà a càrrec del teòleg Joan Torra, amb la conferència «Jesús de Natzaret, la

transcendència en la història», el 17 d'octubre al Rectorat de la UdL. El cicle el componen set xerrades que acabaran el mes d'abril.

L'IREL també permet obtenir la Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica per poder fer de professor de religió a primària i secundària, a més de diversos cursos de formació permanent.

Per a informació i inscripcions a l'IREL, podeu contactar-hi al tel. **973 281 538**, al mail irelleida@gmail.com o al web www.irelleida.com.

CERCA DE VOSOTROS

Vacaciones y voluntarios

Queridos diocesanos:

Son días de fin de curso escolar. Los alumnos de todas las edades han vivido unas semanas de gran tensión emocional al enfrentarse a los exámenes de muchas materias escolares que determinan el resultado de su dedicación durante nueve meses. Seguro que, como siempre, habrá habido grandes alegrías y enormes tristezas al contemplar las calificaciones. Cansancio y esperanzas por las muchas horas en el aula y preparativos para las vacaciones de verano. Vislumbrar el descanso es siempre motivo de gozo. Eso pasa también a los adultos, no sólo al mundo juvenil. De hecho la publicidad en los distintos medios de comunicación permite soñar a miles de ciudadanos en una especie de paraíso donde se olvidan las rutinas diarias y los agobios laborales. Incluso aceptando que otros miles se quedan en casa por carencia de recursos.

Me gustaría recordar que ambos períodos, de trabajo y de descanso, son fruto y premio del esfuerzo personal y de las disponibilidades familiares. Ambos los considera nuestra sociedad como un derecho conquistado tras muchas décadas de reivindicaciones pero deben ser ocasión para compartir con otras gentes los mejores aspectos de las dos situaciones y mantener la pretensión de que todos puedan conseguirlo.

Todo esto me sugiere agradecimiento a tantos voluntarios que con sus tareas hacen posible la felicidad ajena. Deseo concretarlo en los jóvenes que dedican su tiempo al servicio de niños y adolescentes durante todo el año en los centros de tiempo libre en colegios y parroquias. Y mucho más cuando entregan parte de su descanso veraniego a acompañarles en colonias y campamentos para completar su formación personal. Porque no se trata sólo de dedicar tiempo como un voluntario monitor sino de participar en procesos educativos que promuevan actitudes de respeto y solidaridad para el mañana. Y eso es una disposición digna de elogio por parte de todos y un compromiso para ampliar este radio de acción a muchos más grupos o colectivos de nuestra sociedad.

Me parece conveniente no caer en uno de los dos extremos de la disponibilidad de los jóvenes voluntarios: la adulación exagerada por su tarea o el lamento por una juventud carente de principios. Habrá que buscar el punto medio o el equilibrio entre las dos posturas. Los adultos, y la sociedad en general, estamos obligados a reconocer este trabajo juvenil y no podemos agotar nuestro discurso en quejas sobre el individualismo o el hedonismo de gran parte de los jóvenes; necesitamos crear un ambiente favorable al servicio, a la gratuidad, a la solidaridad y este objetivo ha de estar presente en los medios de comunicación, en los discursos y en las homilias, en las propuestas familiares y en los centros educativos, en la publicidad y en la lectura amplia y sosegada. Me sorprendió la rapidez con la que se aceptó el cambio de mentalidad respecto al tabaco y a los lugares en los que se permitía fumar. El cambio del signo de las cosas es una realidad que, si mejora la salud corporal o ambiental, el ser humano no puede prescindir. Debe luchar por conseguirlo. Mucho más si se refiere al ámbito de las emociones, de las convicciones o de la justicia social.

Apoyar a personas, promover espacios, generar procesos educativos es un deber de todos los que pensamos en mejorar nuestro mundo. Impresiona mucho asistir al aniversario de un centro de educación de tiempo libre: rostros alegres, satisfacción por el trabajo en equipo, gratitud por la dedicación de las generaciones anteriores, felicidad en los más pequeños. Este es el camino.

Reconozco que la actitud de servicio es universal pero los cristianos la tenemos como un mandato que nace de las palabras y los gestos de Jesús de Nazaret. Fomentemos lo positivo entre nuestros jóvenes y ayudemos a rechazar el individualismo, el egoísmo y la despreocupación.

Con mi afecto y bendición.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Càritas destina 8 milions a atendre persones a la província

Les Càritas diocesanes de Lleida, Solsona i Urgell han destinat durant l'any 2023 un total de 7.941.592 euros per atendre les persones que acudeixen a l'entitat, un 10,5% més que l'any 2022. Gran part d'aquests recursos han estat dedicats a programes de cobertura de necessitats bàsiques i de suport als col·lectius més vulnerables, i als projectes d'inserció laboral. En total s'han beneficiat de l'acció de Càritas 18.173 persones d'arreu del territori de les tres diòcesis. Així mateix, també s'han atès més de 8.000 persones en els di-

versos programes que es duen a terme. Són algunes de les dades exposades el passat 30 de maig en la presentació de la Memòria de Càritas de l'últim any.

Analitzant les dades amb relació als darrers anys, i centrant-nos en les de després de la pandèmia de la Covid-19, les xifres presentades no deixen de créixer: hi ha un 17% més de persones ateses i un 12% més de persones beneficiades de l'acció, al mateix temps que es detecta una precarització de les economies de les llars.

Restaurat l'altar de la Moreneta

Els restauradors José Antonio Ferrer i Lluís Capdevila han portat a terme el mes de maig, els treballs de restauració de l'altar dedicat a la Mare de Déu de Montserrat ubicat a la Catedral. Durant bona part del mes, una bastida va impedir veure el cambril, que ara presenta un as-

pecte magnífic, s'ha pogut netejar la brutícia acumulada al llarg dels anys, cosa que ha permès recuperar la policromia original de fa més de 70 anys. La inauguració es va fer el dia 16 de juny, un cop també es va haver restaurat la imatge de la Mare de Déu, afectada pel tacte directe de milers de fidels.

El bisbe prega amb els joves que faran el Camí de Sant Jaume

Els 42 nois i noies de la Pastoral de Joves, que entre l'1 i el 8 de juliol aniran a fer el Camí de Sant Jaume, es van reunir el 31 de maig al Col·legi Episcopal, on es van trobar amb el bisbe Salvador. La trobada va servir, entre altres coses, per repassar el dia a dia del que significa fer aquest pelegrinatge. Els participants a la reunió van finalitzar la trobada amb un àpat de germanor. El bisbe Salvador, que va dirigir la pregària, va rebre la felicitació dels joves perquè aquell dia celebrava el seu 76è aniversari.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Avui dia, ingents recursos financers i tecnologies innovadores, que podrien emprar-se per a fer que l'aigua fos font de vida i progrés per a tots, es desvien cap a la producció d'armes. Mai abans ha estat tan urgent invertir en el diàleg i en la pau» (22 de març).

@Pontifex_es: «El Senyor no assenyala amb el dit, sinó que obre els seus braços: ens ho mostra Jesús en la creu. Ell mai tanca la porta, sinó que ens convida a entrar; no ens manté a distància, sinó que ens acull. Transmetem el seu missatge d'amor que allibera el cor i ens omple d'alegria» (22 de març).

@Pontifex_es: «Crist viu i t'estima infinitament. Ell, que va donar la seva vida per tu, no espera que arribis a la perfecció per a estimar-te. Mira els seus braços oberts en la creu i deixa't salvar de nou una vegada i una altra» (25 de març).

@Pontifex_es: «Les arrels de la fe es troben en l'àrid terreny del Calvari, on Jesús, en morir, va fer germinar l'esperança: ens va obrir el camí al cel, ens va donar la vida eterna, ens va portar la salvació» (26 de març).

Corpus de catifes i processons

La diòcesi de Lleida va celebrar, el passat 2 de juny, la festa del Corpus, la celebració que venera el Cos i la Sang de Crist, amb les tradicionals catifes de flors de colors pels carrers del Centre Històric de Lleida. En total es van confeccionar una quinzena de catifes des del carrer Cavallers fins a la Paeria. La missa a la Catedral i la processó amb el Santíssim van ser força concorregudes, igual que els diferents actes festius organitzats durant el dia, com els balls de l'àliga, el lleó i els cavallets

a la plaça de la Paeria, acompanyats dels gegants i els grallers.

En diferents parròquies de la diòcesi també es van fer celebracions especials pel Corpus amb catifes de flors, com a Torregrossa o a Alpicat, entre altres.

Els feligresos de la parròquia de Sant Antoni Maria Claret de Lleida van celebrar la festa de Corpus el dissabte amb un sopar solidari en favor de Càritas diocesana de Lleida.

Òscar Bernaus, frare caputxí, ordenat prevere

El frare caputxí Òscar Bernaus Griñó, fill de Castellldans i de 48 anys d'edat, ha estat ordenat prevere el passat 2 de juny al convent de la Visitació dels caputxins d'Arenys de Mar, de mans del bisbe auxiliar de Barcelona, David Abadías. Entre els sacerdots concelebrants hi havia els exrectors de Castellldans, Mn. Santiago Mataix i Mn. Lucas Evung. A la celebració eucarística d'ordenació,

fra Òscar va estar acompanyat pels seus pares, germans i familiars més

directes, així com d'una bona representació de convilatans del seu poble, on la setmana següent va oficiar la seva primera missa.

Va començar el seu itinerari espiritual als caputxins l'any 2015, fent els seus primers vots com a frare caputxí el 3 de febrer de 2017 i la seva professió definitiva el 12 de febrer de 2023, el mateix any en què va ser ordenat diaca.

REFLEXIONS

ASPECTES DE LA DOCTRINA SOCIAL DE L'ESGLÉSIA

L'autoritat política com a servei al bé comú (I)

La Doctrina Social de l'Església entén el poder polític i la pràctica de la política en un sentit positiu. És a dir, en un sentit constructiu, ja que la política és la manera idònia i adient de cadascuna de les persones, i de la societat en el seu conjunt, per a gestionar el bé comú.

L'Església s'ha confrontat amb diverses concepcions de l'autoritat, tenint sempre cura de defensar i proposar un model fundat en la naturalesa social de les persones. L'autoritat política és, per tant, necessària per raó de les tasques que se li assignen, i ha de ser un component positiu i insubstituïble de la convivència civil. L'autoritat política ha de garantir la vida ordenada i recta de la comunitat, sense suplantar la lliure activitat de les persones i dels grups, sinó disciplinant-la i orientant-la cap a la realització del bé comú, respectant i tutelant la independència dels subjectes individuals i socials.

El subjecte de l'autoritat política és el poble, considerat íntegrament com a titular de la sobirania. L'autoritat ha de deixar-se guiar per la llei moral: tota la seva dignitat deriva d'exercitar-la en l'àmbit de l'ordre moral, que té Déu com a primer principi i com a darrer fi. Ha de reconèixer, respectar i promoure els valors humans i morals essencials i emetre lleis justes, és a dir, conforme a la dignitat de la persona humana i als dictàmens de la recta raó.

Mn. Eduard Salinas Muñoz

Càritas
Diocesana de Lleida

«Càritas Diocesana de Lleida agraeix, sincerament, les comunitats parroquials per la seva participació en la Jornada de Caritat pel Corpus i la campanya de recaptació de fons. La vostra solidaritat ens ajuda a mantenir els nostres programes d'ajuda als més necessitats, contribuint a la justícia social i la pau.

Moltíssimes gràcies pel vostre compromís i suport.»

Joan Carles Nicuesa Vilardell, delegat diocesà de Càritas
Rafael Allepuz Capdevila, director de Càritas Diocesana

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 49,1-6 / Sl 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor, patró de la diòcesi de Lleida.

25. ■ Dimarts [2R 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / Sl 47 / Mt 7,6.12-14]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Dimecres [2R 22,8-13;23,1-3 / Sl 118 / Mt 7,15-20]. Lleida, Sant

Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell; □ Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prev. fund. de l'Opus Dei; sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. V); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dijous [2R 24,8-17 / Sl 78 / Mt 7,21-29]. Mare de Déu del Perpe-

tu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvioto, rel. servita.

28. ■ Divendres [2R 25,1-12 / Sl 136 / Mt 8,1-4]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dissabte [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19].

Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sa 1,13-15; 2,23-24 / Sl 29 / 2Co 8,7.9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé, més breu: 5,21-24.35b-43)]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliàna, vg.

Diumenge XII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?»

A la vida del creient hi ha moments de tot: moments de calma i moments de mar encrespada. Quan tot va bé, és fàcil de seguir el Senyor, però quan les coses es torcen ja se'ns fa tot més difícil. D'aquí l'actitud dels apòstols, quan veuen que *s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint*; i en canvi, *Jesús dormia amb el cap reclinat en un coixí*. Ja hi era el Senyor, però semblava que no s'assabentava del que estava succeint o que en passava. Per això el crít: *Mestre, no veieu que ens enfonsem?* Hi és Jesús, el veuen, però la seva fe no és massa forta ni profunda. No tenen prou fe per creure incondicionalment en ell: *Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?* Diríem que tenen més fe en els seus miracles que en la seva persona. Però per l'altra banda no acaben de descobrir l'autèntica realitat de Jesús: *Qui deu ser aquest que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?* Poc a poc aniran descobrint més profundament qui és el seu Mestre, dominador del mar i de les tempestes com subratlla el llibre de Job: *Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència... jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots*. Pau ens dirà que és Jesús, Senyor de la vida i de la mort: *Un ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat*. Aquesta ha de ser la nostra fe que ens ha de donar pau i serenitat àdhuc en els moments que Déu sembla guardar silenci o quan permet l'oposició i la tempesta en la nostra vida. Confiança total en aquell que ha vençut la mateixa mort. Ens hem de preguntar si la nostra fe és prou ferma i arrelada per seguir-lo fins i tot quan hi ha creu i tempesta, quan s'aixequen grans onades en contra, quan sembla que ell dorm o no hi és. El que ens ha de preocupar és viure la vida nova que ens ha donat el Crist. *Aquells que viuen en Crist són una creació nova*. Som d'aquests, nosaltres? Vivim aquesta fe?

► Lectura del llibre de Job (Jb 38,1.8-11)

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

► Salm responsorial (106)

R. *Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.*

Uns comerciants que s'embarcaren / i es feren mar endins / foren testimonis de les obres del Senyor, / dels seus prodigis en alta mar. R.

A una ordre seva es girà un huracà / que aixecava grans onades: / es veien al cel, es veien al fons, / i, extenuats de mareig, no es tenien drets, / no hi valia res la seva perícia. R.

En les seves penes cridaren el Senyor, / i els salvà d'aquell perill: / apaivagà el temporal i vingué la bonança, / es calmaren les onades del mar. R.

I els va dur fins al port, / plens de goig per la calma retrobada. / Que reconeguïn els favors del Senyor, / els prodigis que ha fet en bé dels homes. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,14-17)

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 4,35-41)

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba.» Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta.» El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

► Lectura del libro de Job (Jb 38,1.8-11)

El Señor habló a Job desde la tormenta: «¿Quién cerró el mar con una puerta, cuando salía impetuoso de su seno, cuando le puse nubes por mantillas y nubes tormentosas por pañales, cuando le establecí un límite poniendo puertas y cerrojos, y le dije: “Hasta aquí llegarás y no pasarás; aquí se romperá la arrogancia de tus olas”?».

► Salmo responsorial (106)

R. *¡Dad gracias al Señor, porque es eterna su misericordia!*

Entraron en naves por el mar, / comerciando por las aguas inmensas. / Contemplaron las obras de Dios, / sus maravillas en el océano. R.

Él habló y levantó un viento tormentoso, / que alzaba las olas a lo alto; / subían al cielo, bajaban al abismo, / se sentían sin fuerzas en el peligro. R.

Pero gritaron al Señor en su angustia, / y los arrancó de la tribulación. / Apaciguó la tormenta en suave brisa, / y enmudecieron las olas del mar. R.

Se alegraron de aquella bonanza, / y él los condujo al ansiado puerto. / Den gracias al Señor por su misericordia, / por las maravillas que hace con los hombres. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,14-17)

Hermanos: Nos apremia el amor de Cristo al considerar que, si uno murió por todos, todos murieron. Y Cristo murió por todos, para que los que viven ya no vivan para sí, sino para el que murió y resucitó por ellos. De modo que nosotros desde ahora no conocemos a nadie según la carne; si alguna vez conocimos a Cristo según la carne, ahora ya no lo conocemos así. Por tanto, si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,35-41)

Aquel día, al atardecer, dijo Jesús a sus discípulos: «Vamos a la otra orilla.»

Dejando a la gente, se lo llevaron en barca, como estaba; otras barcas lo acompañaban. Se levantó una fuerte tempestad y las olas rompían contra la barca hasta casi llenarla de agua. Él estaba a popa, dormido sobre un cabezal. Lo despertaron, diciéndole: «Maestro, ¿no te importa que perezcamos?» Se puso en pie, increpó al viento y dijo al mar: «¡Silencio, enmudece!» El viento cesó y vino una gran calma.

Él les dijo: «¿Por qué tenéis miedo? ¿Aún no tienen fe?» Se llenaron de miedo y se decían unos a otros: —«¿Pero quién es éste? ¡Hasta el viento y el mar le obedecen!»